

Kroonkruid

Vandaag weer naar de natuurtuin. Ik liep de trap over de noordwal op. De tuin lag aan mijn voeten. Dat uitzicht is altijd genieten. Hè? Wat was dat? Daar lag een man. Languit op het pad. Stil. Op zijn buik. Bij zijn hoofd lag een grote zwarte buis. Zou hij neergeslagen zijn? Haas, snel, er op af. Dichterbij hoorde ik hem in zichzelf praten. Stil liep ik naar hem toe. “Eens zien, kan dat nog een stap lager” zei hij. Ik dacht, hoezo een stap lager? Je ligt al plat op je buik. “Eh, meneer, gaat alles goed met u?” “Ja hoor. Ik zal even ruimte maken, dan kunt u er langs”. Hij stond op. De zwarte buis bleek een enorme lens van een camera. Lang en heel breed. Zijn kleren zaten onder de modder.

Ik vroeg “Waarom maakt u liggend foto’s? En waarom een stap lager?” “Oh, praatte ik hardop? Ik zei een stop lager. Ander diafragma. Fototerm”. Ah, verkeerd verstaan. Fototerm. “En dat liggen?” “Er staan vaak stukjes in de krant over deze tuin. Die schrijver zegt altijd dat je op je knieën meer ziet. Dat wilde ik uitproberen. Maar na een tijdje gingen mijn knieën zo zeer doen. En ik kon niet stoppen met foto’s maken. Dus toen ben ik er maar bij gaan liggen”. Oei oei. Zere knieën, vuil pak. Haas, jouw naam is Haas, jij weet van niets. Hij had niets in de gaten, te geboeid door zijn eigen verhaal. “Hoe noemt hij dat ook al weer? Oh ja, de wet van Haas. Nou weet ik het weer”. Ik durfde hem niet aan te kijken. “Wat vindt u van dat advies van die, eh, Haas?” Ik keek naar zijn modderige broek. “Die Haas heeft helemaal gelijk. Prachtige macro-foto’s geschoten. Dat lukt nooit als je blijft staan”. Hij wenkte naar een bankje. We gingen zitten. Hij liet me wat foto’s zien. Brunel, piepklein, van heel dichtbij. Zo mooi paars. Zo fijn gevormd. Kroonkruid, wit en lila, zo zacht van kleur. Allemaal haarscherp. Echte prijswinnaars. “Wat een plaatjes zeg! Schitterend! U heeft er anders wel wat voor over om die te maken. Uw kleren zitten onder”. “Ach, daar heb je wasmachines voor. Maar ik krijg het koud. Ik ga naar huis. Fijne dag nog”. Weg was hij.

Dus lezers, voor mooie plaatjes, door de knieën. Maar wel met de raad van Haas. Niet te lang. En een plastic tas in uw broekzak. Voor onder uw knieën. Zoals de oude Haas senior al zei “Met plastic in de zak, houdt een Haas een schoon pak”. En foto’s vanuit een laag standpunt? Met uw mobiel. Hand plat op de grond, mobiel er op, klikken maar. Met wat oefening maakt u hele mooie, verrassende foto’s. Dus op naar de natuurtuin.

Adriaan de Haas